



Meander houdt vast aan eigen examen

# ‘Verschillen in niveau en visie vormen struikelblok voor kwaliteit’



Foto: PR

Het Nationaal Vakexamen Uitvaartzorg (NaVU) heeft als doel kwaliteitsverbetering en professionalisering. Een aantal opleidingsinstituten blijft bij een eigen examen.

Vakblad Uitvaart vroeg Marjon Klaassen, directeur van Meander Uitvaartopleidingen, naar het waarom.

**De branche werkt aan professionalisering en kwaliteitsverbetering. Onderschrijft u de ambitie die er binnen de branche leeft?**

“Vanzelfsprekend. Het was voor mij dé reden om in 2002 met een eigen opleiding te starten. De urgentie om de kwaliteit van de uitvaartprofessional naar een hoger niveau te tillen is sindsdien alleen maar groter geworden. Enerzijds omdat de verantwoordelijkheid van de uitvaartprofessional enorm is toegenomen door allerlei maatschappelijke ontwikkelingen. Ontkerkelijkheid, individualisering, zoeken

naar zingeving en sociale verbanden die veranderen – ze hebben invloed op het uitvaartvak. En anderzijds omdat er geen selectie aan de poort plaatsvindt. Iedereen die een keer een uitvaart heeft meegemaakt, denkt dit beroep te kunnen gaan uitoefenen.”

**Wat is uw grootste bezwaar tegen het NaVU?**

“Het NaVU gaat deze situatie niet tackelen. Het theorie-examen kan gedaan worden door iedereen die zich in de stof heeft verdiept. Het grootste deel van de examenstof is niet uitvaartgerelateerd maar gaat over algemene theorieën over menselijk handelen. De stage is zodanig belastend voor de uitvaartonderneming dat deze alleen aangeboden zal worden als het bedrijf op zoek is naar een nieuwe medewerker. Het is een goedkope inwerkperiode. Fundamenteel verandert er dus niets aan de kwaliteit van nieuwe medewerkers.”

**Wat moet er dan wel gebeuren?**

“Binnen en buiten de branche bestaat grote onduidelijkheid over wat het vak eigenlijk inhoudt. Dit komt tot uitdruk-

king in de grote variëteit aan omschrijvingen: uitvaartleider, uitvaartverzorger, uitvaartbegeleider, funeral planner, uitvaartcoach. Het is een enorm gemiste kans dat de branche dit niet eerst in beeld heeft gebracht alvorens een Nationaal Vakexamen in het leven te roepen. In mijn boek, dat dit jaar uitkomt, probeer ik dit inzichtelijk te maken. Aan de ene kant staat de ‘uitvaartregelaar’ die binnen 24 uur een getekende offerte kan overleggen. Aan de andere kant staat de ‘uitvaartgids’ die naasten begeleidt vanaf het sterven tot en met de uitvaart. Dit zijn twee verschillende beroepen die andere competenties, niveau en toetsing vragen. Een eerste fundamentele stap tot professionalisering van de branche is het uitsluitend toelaten van mensen met een gedegen opleiding.”

**De Stichting NaVU werkt aan een regeling voor permanente educatie. Hoe kijkt u daarnaar?**

“Permanente educatie is een prachtig streven. Ik zie echter vele hobbels voor het uitvaartvak. De onvoorspelbaarheid van het werk maakt dat deelnemers op het laatste moment afhaken. De uitvaart gaat nu eenmaal voor. En zolang er geen echte selectie aan de poort is, vormen verschillen in niveau en visie een struikelblok voor de kwaliteit. Wij hebben een specifiek aanbod ontwikkeld om deze verschillen zo veel mogelijk het hoofd te bieden. Op dit moment weten wij als opleiding nog niet welke criteria voor permanente educatie gaan gelden.”

**U zet uw vraagtekens bij wat u noemt de ‘protocolisering van het vak’. Wat is er tegen op het vastleggen van procedures en checklists?**

“Een mens in rouw heeft een mens tegenover zich nodig. Een mens die de ander echt ziet en hoort. Het gevaar van protocollen is dat ze werkelijk contact in de weg staan. Natuurlijk moet je als professional checken of alles aan bod is geweest. Helaas zien we maatschappijbreed dat protocollen niet als middel, maar als startpunt worden ingezet, als keurslijven waarin al wat volgt, moet passen.” ♦